

บทที่ 4

การอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยสามารถอภิปรายได้ดังนี้

1. ปัญหาของนักศึกษาชายรักร่วมเพศโดยส่วนรวม ที่มีผู้ประสบปัญหามากที่สุด คือ ปัญหาด้านคนรัก คู่ครอง คิดเป็นร้อยละ 71.2 ความเป็นปัญหาเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.42$, S.D. = 1.15) เมื่อพิจารณารายละเอียดของข้อความที่เป็นปัญหา (ภาคผนวก ง) พบว่านักศึกษาชายรักร่วมเพศระบุว่าประสบปัญหาเพราะ กลัวว่าความสัมพันธ์กับคนรัก (ผู้ชาย) จะไม่ราบรื่นและไม่ยั่งยืน ร้อยละ 88 หวาดระแวงกลัวว่าคนรัก (ผู้ชาย) จะไปชอบคนอื่น ร้อยละ 83 ไม่มีคนรัก (ผู้ชาย) ที่เข้าใจและจริงจัง ร้อยละ 76 และกลัวว่าจะต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว ไร้คู่ ร้อยละ 74 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การมีความรัก และมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน เป็นสิ่งที่เบี่ยงเบนไปจากปกติของสังคม การที่จะหาคนที่ใจตรงกันในสภาพเดียวกัน จึงหาได้ยาก และถ้าจะชนะใจผู้ชายจริงคนหนึ่งให้ได้ ก็ต้องใช้ความพยายามและความอดทนอย่างสูง ทำให้ต้องประสบกับความผิดหวังอยู่เสมอ เมื่อได้มีความสัมพันธ์ต่อกันแล้วจึงเกิดความรู้สึกหึงหวาดระแวง และต้องการความเป็นเจ้าของมากกว่าคนปกติทั่วไป ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดปัญหาในด้านความสัมพันธ์ต่อกัน ทำให้ความสัมพันธ์นั้นไม่ยั่งยืน นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างได้เสนอความคิดเห็น โดยเขียนเพิ่มเติมไว้ในด้านคนรัก คู่ครองนี้ว่า "ความรักและความสัมพันธ์ของบุคคลที่เดินบนเส้นทางสีม่วงนี้ ไม่มีความแน่นอนเลย มีเพียงแค่จุดเริ่มและจุดจบ โดยที่ต้องแยกทางกัน เพียงแต่จะช้าหรือเร็วเท่านั้น" ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้นักศึกษาชายรักร่วมเพศ ประสบปัญหานั้นมากที่สุด

ปัญหาของนักศึกษาชายรักร่วมเพศที่มีผู้ประสบมากเป็นอันดับ 2 คือ ปัญหาด้านความสัมพันธ์กับบิดา คิดเป็นร้อยละ 67.3 ความเป็นปัญหาเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.40$, S.D. = 1.15) เมื่อพิจารณารายละเอียดของข้อความที่เป็นปัญหา พบว่านักศึกษาชายรักร่วมเพศระบุว่าประสบปัญหา เพราะ ต้อง

คอยปิดบังไม่ให้บิดาทราบว่ามีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 72 อยากบอกให้บิดาทราบ แต่ไม่ทราบว่า จะบอกอย่างไร ร้อยละ 72 และรู้สึกลำบากใจที่จะปรึกษาปัญหารักร่วมเพศกับบิดา ร้อยละ 75 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ การปกปิดว่าตนเองมีความต้องการทางเพศกับเพศเดียวกัน เป็นการลดความวิตกกังวลที่ว่า การเกิดความชอบพอกับเพศเดียวกันเป็นเรื่องปกติธรรมดา และตนเองไม่ได้เป็นบุคคลรักร่วมเพศ (Malyon 1981 : 328) ประกอบกับบุคคลรักร่วมเพศมักจะมีปัญหาในด้านความสัมพันธ์กับบิดา ดังจะเห็นได้จากผลงานวิจัยของ ผกา สัตยธรรม (2516) ซึ่งพบว่าบุคคลรักร่วมเพศมักจะห่างเหิน ไม่ได้ได้รับความรักจากบิดา และจากการศึกษาของละเอียต ชูประยูร (2518) ซึ่งพบว่าบิดาของบุคคลรักร่วมเพศมักจะมีลักษณะที่อ่อนแอ สมยอม หรือเข้มงวดเกินไป ด้วยเหตุนี้จึงอาจทำให้นักศึกษาชายรักร่วมเพศเกิดความรู้สึกลำบากใจที่จะปรึกษาหารือด้วย และจากรายละเอียดประวัติข้อมูลส่วนตัว (ภาคผนวก ค) นักศึกษาชายรักร่วมเพศ รายงานว่า บุคคลที่จะปรึกษาดูแลเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศ ได้แก่ มารดา ร้อยละ 4.19 ทั้งบิดาและมารดาเพียงร้อยละ 1.40 แต่ไม่มีนักศึกษาที่รายงานว่า จะปรึกษากับบิดาเพียงผู้เดียวเลย

ส่วนปัญหาในอันดับที่ 3 ซึ่งมีค่าใกล้เคียงกับปัญหาอันดับ 2 คือ ปัญหาด้านอารมณ์และส่วนตัว ร้อยละ 67.2 ความเป็นปัญหาเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.94$, S.D. = 1.09) เมื่อพิจารณารายละเอียดของข้อความที่เป็นปัญหาพบว่า นักศึกษาชายรักร่วมเพศระบุว่าประสบปัญหา เพราะ การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศทำให้รู้สึกมีปมด้อย และรู้สึกเครียดอยู่เสมอ ร้อยละ 71 การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศทำให้มีอาการเหงา เศร้า ร้อยละ 70 มองตัวเองว่าทำในสิ่งที่ผิดถาวร ร้อยละ 72 และพยายามที่จะเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศแล้วแต่เลิกไม่ได้ ร้อยละ 72 ทั้งนี้เนื่องจาก การที่นักศึกษาชายรักร่วมเพศต้องเผชิญกับสภาพชีวิตจริงในสังคมที่มีบุคคลรักร่วมเพศ ประกอบกับความรู้สึกว่าความปรารถนาทางด้านเพศของตนไม่ถูกต้อง ทำให้คิดว่าตนเป็นคนผิดปกติ ผิดแผกไปจากคนอื่น เป็นคนละพวกกับคนอื่นในสังคมและกำลังดำเนินชีวิตในแง่มุมที่สังคมส่วนใหญ่ไม่ยอมรับ ความสุขทางเพศและอารมณ์ทางเพศต้องเป็นไปอย่างซ่อนเร้นปกปิด ต้องปิดบังตัวเองไว้ในโลกของความกลัว กลัวว่าจะถูกจับได้ กลัวว่าจะไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม ความกดดันต่างๆ เหล่านี้ จึงอาจทำให้นักศึกษาชายรักร่วมเพศมีลักษณะเก็บกด รู้สึกเครียด และวิตกกังวลสูง

กว่าบุคคลรักต่างเพศ นอกจากนั้นบุคคลรักร่วมเพศยังประสบกับปัญหาในด้านการมองตัวเองด้วย ดังเช่นที่ เสรี วงษ์มณฑา (มปป : 13) ซึ่งยอมรับและเปิดเผยการเป็นบุคคลรักร่วมเพศท่านหนึ่ง ได้กล่าวว่า "พวกเกย์มักจะเป็นพวกที่มีปัญหากับการมองตัวเองว่าเลวร้าย ค่าต่ำ และเกลียดตัวเองที่ทำอะไรผิดพลาด แต่เขาก็แก้ไขตัวเองไม่ได้เพราะ การเป็นเกย์เป็นวิวัฒนาการระยะยาวที่มีอะไรจะแก้กันได้ง่ายๆ" ด้วยเหตุนี้จึงอาจทำให้บุคคลรักร่วมเพศไม่มีความสุขและเกิดความรู้สึกเป็นปมด้อย ถึงแม้ว่าเขาอาจจะสามารถขจัดเขยปมด้อยด้วยการสร้างปมเด่นขึ้นมา ในด้านไหนอย่างไรก็ได้แล้วก็ตาม แต่ในส่วนลึกของจิตใจก็ยังคงรู้ว่าตนเองนั้นผิดปกติดูอยู่ ถึงอย่างไรทั้งญาติ ครอบครัว และสังคมส่วนใหญ่มักก็ยอมรับไม่ได้ ไม่มีใครจะจริงจังด้วย หรือการดำเนินชีวิตอย่างเป็นปกติธรรมดาเหมือนคนทั่วไปก็ทำได้ยาก และมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความกดดันรอบด้าน ซึ่งเป็นผลให้เกิดปัญหาในด้านอารมณ์และการปรับตัว ดังจะเห็นได้จากผลงานวิจัยของชาซาร์ และคณะ (Sharchar et.al 1984 : 1878) ที่พบว่าบุคคลรักร่วมเพศจะมีความรู้สึกเก็บกด และความคิดที่จะฆ่าตัวตายถึง ร้อยละ 38

สำหรับปัญหาที่นักศึกษาชายรักร่วมเพศประสบน้อยที่สุด คือ ปัญหาด้านเพื่อนนั้นอาจพิจารณาได้ว่า นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 18-22 ปี กำลังอยู่ในช่วงวัยรุ่นที่ให้ความสำคัญและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน มักจะใช้เวลาว่างส่วนใหญ่ทำกิจกรรมหรืออยู่รวมกลุ่มกับเพื่อน และจากข้อมูลประวัติส่วนตัว นักศึกษาชายรักร่วมเพศรายงานว่า เพื่อนส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 62 เป็นบุคคลรักร่วมเพศเหมือนกัน จึงไม่มีปัญหาที่จะต้องคอยปิดบัง อับอาย หรือกลัวเพื่อนจะเห็นว่าเป็นคนผิดปกติ นินทาว่าร้าย รังเกียจ หรือเลิกคบ เมื่อเกิดความคับข้องใจหรือมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศ ก็มักจะพูดคุยปรึกษาหารือกัน และการเข้ารวมกลุ่มกับเพื่อน ที่เป็นบุคคลรักร่วมเพศเหมือนกันนี้ อาจทำให้นักศึกษาชายรักร่วมเพศรู้สึกมีคุณค่าจากการยอมรับ และรับรู้ว่ามีคนอื่นที่เหมือนตนและชอบตนด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้รับรู้ความเป็นปัญหาในด้านนี้อยู่ในอันดับสุดท้าย

2. ระยะเวลาของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ปัญหาของนักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาแล้วเป็นระยะเวลา 1 ปี จำนวนผู้ที่ประสบปัญหามากที่สุดเป็นอันดับ 1 คือ ปัญหาด้านความสัมพันธ์กับบิดา ร้อยละ 73 ความเป็นปัญหาเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.96$, S.D. = 0.87) อันดับที่ 2 คือ ด้านอารมณ์และส่วนตัว ร้อยละ 70 ความเป็นปัญหาเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.04$, S.D. = 1.07) เมื่อพิจารณารายละเอียดของข้อความที่เป็นปัญหา พบว่า นักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาแล้วเป็นเวลา 1 ปี ร้อยละ 80 ระบุว่ามีปัญหาเพราะบิดาบังคับให้เลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และบิดาลงโทษอย่างรุนแรง เมื่อทราบว่ามีการรักร่วมเพศ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของมิลิคและคราวน์ (Milic and Crowne 1986 : 239-246) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุคคลรักร่วมเพศพบว่า บิดาของบุคคลรักร่วมเพศมักจะไมยอมรับบุคคลรักร่วมเพศ ดังนั้นจึงพยายามและต้องการให้ลูกเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในขณะที่ยังอยู่ในช่วงระยะแรกๆ ของการมีความสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน แต่ด้วยวิธีการบังคับและลงโทษนี้ ทำให้นักศึกษาชายรักร่วมเพศ ร้อยละ 80 ต้องคอยปิดบังไม่ให้บิดาทราบ และร้อยละ 90 รู้สึกลำบากใจที่จะปรึกษาบิดาเกี่ยวกับปัญหารักร่วมเพศของตนเอง นอกจากนี้ นักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาแล้วเป็นเวลา 1 ปี จะประสบปัญหาในด้านอารมณ์และส่วนตัวด้วย โดยที่นักศึกษาชายรักร่วมเพศร้อยละ 90 ระบุว่าประสบปัญหาเพราะ การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ทำให้รู้สึกเครียดอยู่เสมอ ซึ่งอาจพิจารณาได้ว่าในช่วงระยะเวลา 1 ปีแรกนี้ เป็นระยะเวลาที่บุคคลรักร่วมเพศอยู่ในช่วงของการยอมรับและเปิดเผยตนเอง โดยการเปลี่ยนจากความเชื่อที่ว่าตนเองเป็นรักต่างเพศและลับสนในเอกลักษณ์ มาเป็นสำนักที่ยอมรับในเอกลักษณ์ว่าเป็นบุคคลรักร่วมเพศ ซึ่งเป็นการค้นพบด้วยตนเอง และเป็นกระบวนการสำคัญที่บางคนก็ไม่สามารถบรรลุได้ จึงอาจทำให้นักศึกษาชายรักร่วมเพศเกิดความรู้สึกเครียด อันเป็นผลเนื่องมาจากกระบวนการค้นพบตัวเองนี้ สำหรับวิธีการที่จะช่วยให้บรรลุกระบวนการนี้ คือ การทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศ เช่น อ่านหนังสือ ดูภาพยนตร์ และพบปะกับบุคคลรักร่วมเพศอื่นๆ ซึ่งบาร์เกย์จะเป็นสถานที่สำคัญของการพบกัน (Plummer 1981 : 101-103) แต่ถึงแม้ว่าจะมีบาร์เกย์ สถานเริงรมย์สำหรับคนรักร่วมเพศโดยเฉพาะ เพื่อที่เขา

จะได้พบปะกับคนรักร่วมเพศอื่นๆ อย่างเปิดเผย ได้รู้จัก พูดจา เต็มว่า ผ่อนคลาย โดยไม่ต้องอับอายที่จะได้โอบกอดและอยู่ใกล้ชิดกัน ได้ระบายความรู้สึกต่างๆ ที่สะสมไว้ในใจ แต่สถานเริงรมย์แบบนี้ก็ยังเป็นสถานที่ซึ่งดำเนินงานเพื่อรายได้และมีราคาแพง รวมทั้งมีเฉพาะในเมืองใหญ่ สถานเริงรมย์ดังกล่าวมิได้มีแต่เฉพาะคนรักร่วมเพศเท่านั้น แต่จะมีพวกแมงดา คนขายยาเสพติด และคนที่ไม่ใช่คนรักร่วมเพศ ซึ่งในที่สุดอาจจะมีการทำร้ายร่างกายกัน ทำให้เกิดความเครียดอีกต่อหนึ่งได้ (ประนอม สโรชมาน 2524 : 176)

ส่วนปัญหาของนักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาแล้วเป็นเวลา 2 ปี จำนวนผู้ที่ประสบปัญหามากที่สุด คือ ปัญหาด้านคนรัก คู่ครอง ร้อยละ 78.23 ความเป็นปัญหาเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.32, S.D. = 1.13$) เมื่อพิจารณารายละเอียดของข้อความที่เป็นปัญหา พบว่า นักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาแล้วเป็นเวลา 2 ปี ร้อยละ 94.1 ระบุว่าประสบปัญหาเพราะกลัวว่าความสัมพันธ์กับคนรัก (ผู้ชาย) จะไม่ราบรื่นและไม่ยั่งยืน นักศึกษารักร่วมเพศ ร้อยละ 88.2 กลัวว่าคนรัก (ผู้ชาย) จะไปชอบคนอื่น ซึ่งใกล้เคียงกับปัญหาที่นักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาแล้วเป็นเวลา 3 และ 4 ปี ประสบ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ แมททิสสันและแม็คไรวอเตอร์ (Mattison and McWhirter 1988 : 2936) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ของบุคคลรักร่วมเพศ พบว่าบุคคลรักร่วมเพศที่มีความสัมพันธ์กับเพศเดียวกันมาเป็นระยะเวลา 1 ปี จะเป็นช่วงที่กำลังมีความรัก ความสัมพันธ์และมีกิจกรรมทางเพศกับคู่ของตนสูง ส่วนบุคคลรักร่วมเพศที่มีความสัมพันธ์กับเพศเดียวกันตั้งแต่ 2-3 ปีขึ้นไป เป็นช่วงที่จะศึกษาค้นหาลักษณะที่สอดคล้องกันและคำนึงถึงความสัมพันธ์กับคู่ของตน จึงทำให้นักศึกษาที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาแล้วเป็นเวลา 2 ปีขึ้นไป กังวลใจในเรื่องความสัมพันธ์กับคนรัก ทำให้ประสบปัญหาในด้านนี้มากที่สุด

สำหรับปัญหาของนักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาแล้วเป็นเวลามากกว่า 4 ปี จำนวนผู้ที่ประสบปัญหามากที่สุด คือ ปัญหาด้านคนรัก คู่ครอง ร้อยละ 72.68 เช่นเดียวกับนักศึกษามีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาแล้วเป็นเวลา 2, 3 และ 4 ปี แต่ต่างกันที่ระดับความเป็นปัญหาของนักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาแล้วเป็นเวลามากกว่า 4 ปี อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.59, S.D. =$

1.14) จะเห็นได้ว่าเมื่อระยะเวลาของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศมากขึ้น ระดับของความเป็นปัญหาก็จะมากขึ้นด้วย ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่า เมื่อมีอายุมากขึ้น อาจประสบกับการสูญเสียคนรัก คู่ครอง (ผู้ชาย) ในขณะที่เดียวกันโอกาสในการหาคู่ใหม่น้อยลงมากขึ้น และไม่สามารถหาคู่ที่ถาวรได้ จึงทำให้รับรู้ความเป็นปัญหาในด้านนี้อยู่ในระดับสูง นอกจากนี้ นักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาแล้วเป็นเวลามากกว่า 4 ปีประสบปัญหาด้านอารมณ์และส่วนตัว ด้านการเรียนและการเลือกอาชีพด้วย คือ ร้อยละ 72.31 และ 71.15 ตามลำดับ โดยระบุว่าประสบปัญหาในด้านอารมณ์และส่วนตัว เพราะคิดว่าการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง และการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศทำให้รู้สึกว่าเป็นปมด้อย ซึ่งอาจจะพิจารณาได้ว่า การที่นักศึกษารักร่วมเพศ ได้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมานาน ผ่านประสบการณ์และการดำเนินชีวิตแบบบุคคลรักร่วมเพศมาเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้ว ต้องเผชิญกับเหตุการณ์ต่างๆ และสภาพความเป็นจริงของสังคมส่วนใหญ่ที่ยังไม่ยอมรับ จึงทำให้เกิดความรู้สึกว่าการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง เป็นปมด้อย ถึงแม้ว่าตามกฎหมายไทยปัจจุบัน การประพฤติดนเป็นเกย์หรือประกาศตนเป็นเกย์ ไม่ทำให้ต้องรับผิดชอบอาญาแต่ประการใด (กิตติศักดิ์ พรกิติ 2526 : 107) แต่บุคคลรักร่วมเพศก็ยังรู้สึกว่า ได้ทำผิดไปจากกฎเกณฑ์ของสังคม โดยเฉพาะในเรื่องพฤติกรรมที่คนรักจะมีต่อกัน อันได้แก่ ความสุภาพอ่อนโยน ความเอาใจใส่สนทนสนมและเอื้ออาทร เป็นคุณสมบัติที่สังคมคาดหวังให้หญิงปฏิบัติต่อเพื่อนทั่วไปได้ แต่สังคมจะไม่อนุญาตให้ชายปฏิบัติต่อกันเช่นนั้นได้ และชายมักถูกคาดหวังให้แต่งงานเมื่อถึงวัยอันควร (ประนอม สโรชมาน 2524 : 176-177) ส่วนในด้านกรเรียนและการเลือกอาชีพนั้น จากข้อมูลประวัติส่วนตัว (ภาคผนวก ค) พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลการเรียนของนักศึกษาร้อยละ 41 อยู่ระหว่าง 2.01-2.50 และร้อยละ 25 อยู่ระหว่าง 2.51-3.00 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง และส่วนใหญ่ระบุว่ากรมีพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่ทำให้เกิดปัญหาในด้านกรเรียนแต่อย่างใด จึงทำให้ประสบปัญหาในด้านนี้น้อย แต่สำหรับการเลือกอาชีพนั้น จากข้อมูลประวัติส่วนตัว (ภาคผนวก จ) พบว่านักศึกษารายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาแล้วเป็นเวลามากกว่า 4 ปี มีอายุระหว่าง 21-22 ปี ซึ่งเป็นช่วงระยะเวลาที่ใกล้จะสำเร็จการศึกษา จึงทำให้ประสบกับปัญหาในด้านนี้มาก เมื่อพิจารณารายละเอียดของข้อความที่เป็นปัญหา พบว่านักศึกษารายที่มีพฤติกรรมรัก

ร่วมเพศมาแล้วมากกว่า 4 ปี ระบุว่าประสบปัญหา เพราะกลัวว่า การมีพฤติกรรม รักร่วมเพศจะเป็นอุปสรรคในการสมัครเข้าทำงาน ร้อยละ 85.65 กลัวว่าการมี พฤติกรรมรักร่วมเพศจะทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ ร้อยละ 85.65 และการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศทำให้ลังเลใจว่าจะเลือกทำอาชีพอะไรดี ร้อยละ 82.5 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ในวัยนี้เป็นวัยที่อยากรับผิดชอบ อยากพึ่งตนเอง ต้องการมีอนาคต และประสบความสำเร็จ และเป็นช่วงที่จะต้องเลือกตัดสินใจ เข้าสู่โลกของการประกอบอาชีพ แต่ในบางอาชีพนั้นการเป็นบุคคลรักร่วมเพศก็เป็น อุปสรรค (เสวี วงษ์มณฑา มปป : 4) เพราะบุคคลรักร่วมเพศจะถูกสังคมมองใน ลักษณะของความผิดปกติ วิปริตทางเพศ น่ารังเกียจ น่าสมเพช เย้ยหยัน ตีเตียน ลงโทษ กีดกันในสิทธิและโอกาสทางสังคมบางอย่าง เช่น การรับจ้างทำงาน และ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ของสังคม ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้นักศึกษาชาย ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาแล้วมากกว่า 4 ปี ประสบปัญหาในด้านนี้มาก

3. ปัญหาของนักศึกษาชายรักร่วมเพศ ที่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมี พฤติกรรมรักร่วมเพศ และนักศึกษาชายรักร่วมเพศที่ไม่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมี พฤติกรรมรักร่วมเพศ

ปัญหาของนักศึกษาชายรักร่วมเพศที่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรม รักร่วมเพศ จำนวนผู้ที่ประสบปัญหา มากเป็นอันดับ 1 คือ ปัญหาด้านอารมณ์และ ส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 85.23 ความเป็นปัญหาเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.30$, S.D. = 1.16) รองลงมาคือ ปัญหาด้านคนรัก คู่ครอง ร้อยละ 74.77 ความเป็นปัญหาเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.49$, S.D. = 1.19) ส่วน ปัญหาที่ประสบน้อยที่สุดคือ ด้านความสัมพันธ์กับมารดา และด้านเพื่อน ร้อยละ 54.09 สำหรับปัญหาของนักศึกษาชายรักร่วมเพศที่ไม่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมี พฤติกรรมรักร่วมเพศ จำนวนผู้ที่ประสบปัญหามากเป็นอันดับ 1 คือ ปัญหาด้านความ 'สัมพันธ์กับบิดา ร้อยละ 69.46 ความเป็นปัญหาเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 1.10) ใกล้เคียงกับปัญหาอันดับ 2 คือ ด้านคนรัก คู่ครอง ร้อยละ 68.39 ความเป็นปัญหาเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.36$, S.D. = 1.11) ส่วนปัญหาที่ประสบน้อยที่สุดคือ ด้านเพื่อน ร้อยละ 49.64 เมื่อพิจารณาความแตกต่าง ของการประสบปัญหารายด้านทั้ง 7 ด้าน ของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มแล้ว พบว่า นักศึกษา

ชายรักร่วมเพศที่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ประสบปัญหาต่างจาก นักศึกษาชายรักร่วมเพศที่ไม่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

3.1 นักศึกษาชายรักร่วมเพศที่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ประสบปัญหาในด้านอารมณ์และส่วนตัว ต่างจากนักศึกษาชายรักร่วมเพศที่ไม่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .001$) เมื่อพิจารณารายละเอียดของข้อความที่เป็นปัญหา ที่นักศึกษาชายรักร่วมเพศที่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ มากกว่าร้อยละ 70 ระบุว่ามีปัญหา เพราะ กังวลใจว่า การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง มองตัวเองว่าทำในสิ่งที่ผิดถาวร รู้สึกมีปมด้อย ไม่พึงพอใจที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และพยายามที่จะเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศแต่เลิกไม่ได้ ทำให้ขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง รู้สึกเครียด ไม่มีความสุข มีอารมณ์เศร้า เหงา และคิดอยากฆ่าตัวตาย ซึ่งอาจอธิบายได้ว่า นักศึกษาชายที่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ กำลังอยู่ในช่วงของการสับสนในเอกลักษณ์ (Identity Confusion) อาจเกิดความขัดแย้งภายในตัวเอง และรู้สึกลำบากใจในการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคม จึงพยายามที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมรักร่วมเพศของตนให้เป็นรักต่างเพศ มากบ้างน้อยบ้างแล้วแต่บุคคลบางคนอาจจะพยายามแก้ปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ด้วยการประทับตราตนเอง (Self Labeling) โดยการเปลี่ยนพฤติกรรมภายนอก (เช่น กิจกรรมทางเพศ) พฤติกรรมภายใน (เช่น ความสนใจทางเพศ) และความนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง ให้สอดคล้องกัน ซึ่งบางคนอาจจะประสบผลสำเร็จ และบางคนอาจจะไม่ประสบผลสำเร็จ คนที่ไม่ประสบผลสำเร็จก็อาจจะยอมรับและอยู่กับความเป็นรักร่วมเพศต่อไป แต่ก็ยังคงมีความไม่พึงพอใจอยู่ในส่วนลึกของจิตใจ ทำให้ต้องทนทุกข์อยู่กับความวิตกกังวล ความรู้สึกผิด กลายเป็นปัญหาทางอารมณ์และส่วนตัวมากขึ้นไปอีก จึงทำให้นักศึกษาชายที่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศประสบปัญหาทางด้านนี้ ในขณะที่ นักศึกษาชายที่ไม่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ระบุว่าปัญหาต่าง ๆ ในด้านอารมณ์และส่วนตัวนี้ เป็นปัญหาเพียงเล็กน้อยและไม่เป็นปัญหาเลย

3.2 นักศึกษาชายรักร่วมเพศที่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศประสบปัญหาด้านคนรัก คู่ครอง ต่างจากนักศึกษาชายรักร่วมเพศที่ไม่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$) เมื่อพิจารณารายละเอียดของข้อความที่เป็นปัญหา ที่นักศึกษาชายรักร่วมเพศที่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ มากกว่าร้อยละ 70 ระบุว่ามีปัญหาเพราะกลัวว่าความสัมพันธ์กับคนรัก (ผู้ชาย) จะไม่ราบรื่นและไม่ยั่งยืน หวาดระแวงว่าคนรักจะไปชอบคนอื่น ไม่มีคนรักที่เข้าใจและจริงจัง กลัวว่าจะต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวไร้คู่ ซึ่งเหมือนกับปัญหาของนักศึกษาชายรักร่วมเพศที่ไม่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ ปัญหาเหล่านี้เป็นปัญหาโดยส่วนรวมในด้านคนรัก คู่ครอง ที่บุคคลรักร่วมเพศส่วนใหญ่ประสบ แต่แตกต่างกันที่ นักศึกษาชายรักร่วมเพศที่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ระบุว่าประสบปัญหาในด้านคนรัก คู่ครอง ที่เป็นผู้หญิงด้วย โดยที่ประสบปัญหา เพราะกลัวว่าจะหาคู่ครอง (ผู้หญิง) ที่ยอมรับและเข้าใจไม่ได้ กลัวว่าการเป็นบุคคลรักร่วมเพศจะเป็นอุปสรรคในการแต่งงานและการมีชีวิตรอบครัวในอนาคต ในขณะที่นักศึกษาชายรักร่วมเพศที่ไม่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศรับรู้ข้อความที่เป็นปัญหาในด้านคนรัก คู่ครอง ที่เป็นผู้หญิงนี้ ว่าเป็นปัญหาเพียงเล็กน้อย และไม่เป็นปัญหาเลย ซึ่งอาจพิจารณาได้ว่า นักศึกษาชายที่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ มีความสนใจในเพศตรงข้าม แต่ก็กลัวว่าการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศจะเป็นอุปสรรคในความสัมพันธ์นั้น นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญในเรื่องของการแต่งงานและการมีชีวิตรอบครัวด้วย เพราะมีความต้องการไปในทางรักต่างเพศ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ผกา สัตยธรรม (2516) ที่พบว่าบุคคลรักต่างเพศมักจะให้ความสำคัญของการแต่งงาน มากกว่าบุคคลรักร่วมเพศ

3.3 นักศึกษาชายที่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศประสบปัญหาด้านการเรียนและการเลือกอาชีพ ต่างจากนักศึกษาชายที่ไม่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$) เมื่อพิจารณารายละเอียดของข้อความที่เป็นปัญหา พบว่านักศึกษาชายที่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ระบุว่าประสบปัญหาเพราะกลัวว่าการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ จะทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ และเป็นอุปสรรคใน

อาชีพที่อยากทำ เมื่อพิจารณาจากข้อมูลประวัติส่วนตัว (ภาคผนวก ฉ) พบว่า อาชีพที่นักศึกษาชายรักร่วมเพศที่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศอยากทำ เป็นอาชีพที่ต้องทำร่วมกับผู้อื่นในระบบราชการ รัฐวิสาหกิจ และบริษัท เช่น หน่วยงานธนาคาร อาจารย์ ประชาสัมพันธ์ เป็นต้น จึงทำให้กลัวว่าการที่ตนเองมีพฤติกรรมรักร่วมเพศจะเป็นอุปสรรค และทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในอาชีพนี้ ในขณะที่อาชีพที่นักศึกษาชายที่ไม่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศอยากทำจะเป็นอาชีพอิสระ เช่น ค้าขาย นักร้อง นักแสดง ดีเจเนอรั และช่างเสริมสวย เป็นต้น ซึ่งอาชีพเหล่านี้บุคคลรักร่วมเพศมักจะทำได้ดีและประสบความสำเร็จ เพราะเป็นคนที่อารมณ์อ่อนไหวง่าย ความรู้สึกไวและละเอียดอ่อนต่อความรู้สึกของคนอื่นอยู่แล้ว นักศึกษาชายที่ไม่ต้องการเปลี่ยนหรือเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศจึงรับรู้ข้อความที่เป็นปัญหานี้ ต่างจากนักศึกษาชายที่ต้องการเปลี่ยนพฤติกรรมของตนให้เป็นรักต่างเพศ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย